

Izraelio

ir pasaulio ateitis

Izraelio ir pasaulio ateitis

Visiems akivaizdu, kad šiandien žmogus gyvena sparčiai kintančiame pasaulyje. Praktiškai visos galingos iki 1914 m. Europoje vyravusios paveldimosios valdovų dinastijos buvo pakeistos kitomis valdymo formomis, o didžioji dalis žemės gyventojų pateko į įvairių tipų diktatūrų kontrolę. Laikotarpis, prasidėjęs nuo Pirmojo pasaulinio karo pradžios, didžiąja dalimi buvo pasaulio vyriausybių bendro nuosmukio ir susiskaldymo laikotarpis. Tačiau tai nėra visiškai tiesa, nes per tą patį laikotarpį gimė daug naujų valstybių.

Viena iš jų yra Izraelis. Galbūt būtų tiksliau pasakyti, kad Izraelis atgimė, nes šis tauta anksčiau buvo valstybė su savo vyriausybe. Tačiau senovės Izraelio tauta turėjo išskirtinumą, kurio neturėjo jokia kita tauta žemėje nei anksčiau, nei vėliau, nes jos vyriausybė veikė pagal Dievo nurodymus. Biblijoje apie Izraelio karalius sakoma, kad jie sėdėjo „Viešpaties soste“. 1 Kronikų 29:23

Paskutinis Izraelio karalius buvo Zedekijas. (Ezechielis 21:25-27). 606 m. pr. m. e. Zedekijas buvo nušalintas karaliaus Nebukadnecaro, o visa tauta buvo paimta į nelaisvę Babilone. Ši nelaisvė truko septyniasdešimt metų. Tuo tarpu Babiloną

užkariavo medai ir persai, ir būtent Persijos karalius Kira išleido išlaisvinimo dekretą, leidžiantį izraelitams grįžti į savo žemę, bet ne atkurti savo vyriausybės.

Nuo to laiko Izraelis toliau buvo pavergtas tauta, vasalas bet kuriai tautai, kuri valdė jų žemę, o Jėzaus laikais tai buvo Romos imperija. 69–73 m. Romos armijos vadas Titas apgulė ir galiausiai sunaikino Jeruzalę. Tada izraelitai, kurie nebuvo sunaikinti per šią baisią nelaimę, buvo išsibarstę po visą pasaulį. Ši padėtis išliko per amžius iki dabar ir žydų tauta ją vadina išsibarstymo laikotarpiu.

Išsibarstymas buvo pranašautas

Izraelio įstatymų leidėjas Mozė pranašavo izraelitų išsibarstymą tarp tautų ir jų susibūrimą, kaip mes matėme praėjusiame amžiuje. Šis pranašavimas užrašytas Pakartoto Įstatymo 29:24 ir 30:1-6. Paskutinėje pranašystės dalyje rašoma: „Viešpats, jūsų Dievas, sugrąžins jus į žemę, kuri priklausė jūsų protėviams, ir jūs vėl ją užimsite. Tada jis padarys jus dar turtingesnius ir gausesnius nei jūsų protėviai! Viešpats, jūsų Dievas, pakeis jūsų širdis ir visų jūsų palikuonių širdis, kad jūs mylėtumėte Jį visa širdimi ir siela ir galėtumėte gyventi!“.

Mozė taip pat pranašavo, kiek truks Izraelio nepriklausomybės praradimo ir išsibarstymo era. Kaip matėme, Izraelis buvo Dievo tauta, todėl už nusižengimus jam buvo taikomos drausminės priemonės. Mozė nurodo tam tikras korekcines

bausmes, kurios jiems bus taikomos, ir tada priduria: „Jei po viso to jūs manęs neklausysite, aš jus nubausiu už jūsų nuodėmes septynis kartus.“ Kunigų knyga 26:18

Šis perspėjimas apie „septyni kartus didesnę“ bausmę kartojamas keturis kartus. Pranašysčių tyrinėtojai tiki, kad tai yra laiko matas. Raštai nurodo, kad simbolinis „laikas“ yra 360 metų laikotarpis, o septyni tokie laikotarpiai sudarytų 2520 metų. Biblijos raktas į šį skaičiavimo metodą yra užrašytas Ezechielio 4:4-6. Kadangi Mozės pranašystė rodo, kad tai turėjo būti galutinė bausmė, manome, kad pagrįsta daryti išvadą, jog ji prasidėjo 606 m. pr. Kr., kai buvo nuverstas paskutinis jų karalius Zedekijas ir jie prarado nacionalinę nepriklausomybę.

Skačiuojant 2520 metų nuo 606 m. pr. m. e., gauname 1914 m. Tuomet prasidėjo Pirmasis pasaulinis karas. Dėl šio konflikto britų generolas Allenby iš Jeruzalės ir Palestinos žemės išvarė turkus, buvo paskelbta garsi Balfour deklaracija ir senovės tėvynė atverta žydų pabėgėliams ir pionieriams iš visų šalių. Tai suteikė sionistiniam judėjimui naują gyvybę ir viltį.

Nors buvo tam tikrų laikinių nesėkmių, žydų atkūrimas regione ir jų migracija į senąją tėvynę tęsėsi. Tai lėmė naujos Izraelio valstybės gimimą 1948 m. Taigi, 1914 m., po 2520 metų, prasidėjo įvykių grandinė, kuri vedė prie šios biblinės ir istorinės tautos nacionalinės nepriklausomybės.

Pagonių laikai

Visą Izraelio išsilaisvinimo nuo 1914 m. reikšmę galima aiškiau suprasti, atkreipus dėmesį į Jėzaus, kurį dauguma šiandienos žydų pripažįsta kaip iškilų mokytoją ir pranašą, prognozę. Jo mokiniai klausė jo apie dabartinio amžiaus pabaigą. Jėzus atsakė: „Jeruzalė bus mindžioma pagonių, kol pasibaigs pagonių laikotarpis“ (Lk 21:24). (Luko 21:24). Šios pranašystės metu žydų tauta, simboliškai vadinama „Jeruzalė“, buvo „mindžiama“ pagonių, ir tai turėjo tęstis, kol „pagonių laikotarpis“ pasibaigs.

Sutapdamas su paskutinio Izraelio karaliaus nuvertimu 606 m. pr. m. e., pranašas Danielius, aiškindamas pranašišką sapną, kurį Viešpats davė Babilono karaliui, pranašavo keturių pasaulio galių, pradedant Babilonu, seką. Antroji iš jų buvo Medija-Persija, trečioji – Graikija, o ketvirtoji – Roma. Romos imperijos susiskaldymas į įvairias Europos valstybes, kurios egzistavo iki 1914 m., buvo parodytas statulos pirštais. Danielius 2:31-45

Karaliui Nebukadnecarui Danielius pasakė: „Dangaus Dievas tau davė karalystę, galią, jėgą ir šlovę.“ (37 eilutė). Tai nereiškia, kad Nebukadnecaras sėdėjo ant Viešpaties sosto, kaip buvo Izraelio karalių atveju. Tai tiesiog reiškė, kad nuo to laiko, pradedant Babilonu, Dievas nesikiš į pagonių valdymą žemėje, o pagonių viešpatavimas išsiplės netgi ant Dievo tautos, izraelitų.

Tačiau tai netruko amžinai. Danieliaus pranašystė nurodė, kad tai truks tik iki Romos imperijos susiskaldymo pabaigos – „šių karalių dienų“, kaip vaizduojama statulos pirštuose (44 eilutė). Tada dangaus Dievas įkurs karalystę arba vyriausybę, kuri „stovės amžinai“. Tai nuoroda į ilgai žadėtą Mesijo karalystę.

Laikotarpis, kurį Jėzus apibūdino kaip „pagonių laikus“, sutampa su „septyniomis dienomis“, per kurias Izraelis prarado nacionalinę nepriklausomybę. Tai reiškia, kad pagonių laikai taip pat pasiekė savo pranašišką pabaigą 1914 m. Biblijos pranašystės apie laiką nurodo nedidelį įvykių, apie kuriuos jos kalba, pradžių, o ne jų pabaigą. 1914 m. prasidėjęs Pirmasis pasaulinis karas pažymėjo visišką senosios Romos imperijos likučių žlugimą. Jis taip pat lėmė Izraelio nacionalinį suverenumą.

Šiandien Izraelio tauta yra laisva šalis. Izraeliai nebeturi savo vyriausybės. Izraelis yra tauta tarp pasaulio tautų, nebeturi Romos ar kitos pagonių galios vasalystės. Jame gyvena daugiau nei šeši milijonai žydų, o gyvenimo lygis yra trečias pagal aukštumą Azijoje. Jis yra viena iš pirmaujančių šalių pasaulyje daugelyje sričių. Izraelio tauta turi savo sunkumų, nes po 1948 m. ji kovojo keliuose karuose, kad išlaikytų savo laisvę. Nepaisant to, Izraelis lieka laisva šalis ir netgi tapo stipresnis, iki tokio lygio, kad dabar yra laikomas viena iš galingiausių pasaulio tautų. Įvykiai, kurie prie to privedė, prasidėjo

pasibaigus Mozės pranašautam „septyniems laikams“.

Tarpiniai įvykiai

Daugelis svarbių izraelitų kaip tautos patirčių, kai jie siekė laisvės tarp tautų, taip pat yra pranašauti Biblijoje. Vienas iš pranašiškų posakių, apibūdinančių tai, yra tas, kad Dievas „sugrąžins“ jų „nelaisvę“. Šis posakis randamas Joelio 3:1,2, kur Viešpats sako: „Tais dienomis ir tuo metu, kai aš sugrąžinsiu Judo ir Jeruzalės nelaisvę, aš taip pat surinksiu visas tautas ir atvesiu jas į Jošafato slėnį, ir ten teisčiau jas dėl savo tautos ir savo paveldėjimo Izraelio, kurį jos išsklaidė tarp tautų ir padalijo mano žemę.“ Svarbu pažymėti, kad žodis „nelaisvė“ šiame Šventojo Rašto fragmente, pagal Strongo konkordanciją, reiškia „buvusią gerovės būseną“.

Šio skyriaus 9–14 eilutėse pranašaujamas karingas pagonių tautų susibūrimas, o „Jozafato slėnis“ apibūdinamas kaip „sprendimo slėnis“. Šiame tautų susibūrime vyksta pasirengimas karui, kuriame, simboliškai kalbant, tautos „savo plūgus perdirba į kardus“, o „kirtiklius – į ietis“. Mes matėme, kaip tai vyko nuo 1914 m., ir pranašystė nurodo, kad būtent šiuo laikotarpiu Viešpats „sugrąžins“ savo tautos „nelaisvę“ arba buvusią gerovę. Iš tiesų, būtent Izraelio sėkmė ir santykinė gerovė šiuo laikotarpiu privertė daugelį tautų susiburti prieš juos.

Ne mažiau įspūdinga yra pranašystė, kurioje minima, kad Viešpats turės „ginčą su tautomis“ dėl savo tautos ir jos žemės (Jeremijo 25:31). Joelio 3 eilutėje 2 minimas žemės padalijimas arba susiskaldymas. Tai taip pat įvyko, nes žinome, kad pagoniškos tautos nesilaikė Balfour deklaracijoje esančių įsipareigojimų ir išsprendė ginčus, apribodamos Izraelį mažiau nei pusei žemės, kurią Dievas pažadėjo. Nors Izraelis atgavo dalį šios žemės, jis vis dar kontroliuoja tik dalį to, ką Dievas jam davė. Pradžios 13:14,15

„Baimė“, o ne „taika“

Kitos pranašystės taip pat atskleidžia, kad Izraelio susirinkimo laikotarpis bus kupinas daugybės sunkumų. Jeremijas rašė: „Ateis dienos, sako Viešpats, kai aš sugrąžinsiu savo tautą Izraelį ir Judą iš nelaisvės... ir priversiu juos sugrįžti į žemę, kurią daviau jų tėvams, ir jie ją paveldės... Nes taip sako Viešpats: Mes girdėjome drebėjimo, baimės, o ne taikos balsą... Deja! Nes ta diena yra didi, kad nėra jai lygių: tai yra Jokūbo bėdos laikas, bet jis bus išgelbėtas iš jos.“ Jeremijas 30:3-7

Šios pranašystės prasmė yra aiški. Ji pabrėžia, kad netgi atėjus laikui, kai šis istorinis tauta turėjo būti sugrąžinta į savo žemę, jie turėjo patirti baimę ir drebėjimą – kad tai nebūtų iš karto taikos ir laimės laikas jiems.

Pradžioje žydai labai džiaugėsi Balfour deklaracija ir jos vėlesniu įgyvendinimu pagal Tautų Lygos mandatą. Šis mandatas užtikrino izraelitams namus jų Pažadėtojoje žemėje. Labai aiškiai prasidėjo jų sugrįžimas iš ilgos nelaisvės.

Tačiau netrukus po to Vokietijos, Austrijos ir Lenkijos žydai buvo žiauriai persekiojami Hitlerio režimo. Persekiojimai stiprėjo ir tęsėsi per visą Antrąjį pasaulinį karą, kurio metu įvyko beveik neįsivaizduojamas holokaustas, per kurį buvo nužudyta 6 milijonai žydų, o daugybė kitų liko be namų.

Tuo tarpu dėl arabų pasipriešinimo durys į jų pažadėtąją žemę buvo uždarytos tolesnei imigracijai – uždarytos tuo metu, kai šis kenčiantis tauta labiau nei bet kada anksčiau reikėjo tėvynės. Iš tiesų tai buvo „drebėjimo, baimės balsas“, kurį jie girdėjo, o ne taikos.

Kitas pranašystė, kuri bendrai liudija tą pačią neįprastą aplinkybių kombinaciją, skamba taip: „Ateina dienos, sako Viešpats, kai nebebus sakoma: „Kaip tikrai gyvas Viešpats, kuris išvedė izraelitus iš Egipto“, bet bus sakoma: „Kaip tikrai gyvas Viešpats, kuris išvedė izraelitus iš šiaurės žemės ir iš visų šalių, į kurias juos buvo ištrėmęs. Aš sugrąžinsiu juos į žemę, kurią daviau jų protėviams. Bet dabar aš pasiųsiu daug žvejų, sako Viešpats, ir jie juos sugaus. Po to aš pasiųsiu daug medžiotojų, ir jie juos sumedžios.“ Jeremijas 16:14-16

Ši pranašystė rodo, kad, kai ateis laikas izraelitams grįžti į savo žemę, bus stengiamasi juos įtikinti grįžti. Viešpats sakė, kad jis pasiųs „žvejus“, kad jie „juos sugautų“. Tai galėjo būti įvykdyta sionistų organizacijos, kurią 1896 m. įkūrė velionis Teodoras Herzlis. Žvejai naudoja masalą, kad pritrauktų žuvis, ir per daugelį metų sionistų organizacija nurodė, kodėl žydai turėtų vykti į savo žemę, ir kokių privalumų jie gautų, jei tai padarytų.

Tačiau šiuo būdu į Pažadėtąją žemę buvo pritraukta nedaug izraelitų, nors šiandien Herzl yra labai gerbiamas šiuolaikiniame Izraelyje. Vienas iš įspūdingiausių vaizdų ten yra memorialinis sodas, skirtas Herzl garbei. Akmeninis takas, vedantis prie jo kapo, simbolizuoja žydų valstybės žingsnis po žingsnio pažangą. Herzl darbas nebuvo veltui.

Pranašystėje teigiama, kad Viešpats taip pat siųs „medžiotojus, kurie juos medžios“. Čia siūlomi griežtesni metodai. Tarp jų neabejotinai turėtų būti įtrauktas Hitlerio vykdytas žiaurus persekiojimas per Holokaustą. Šis persekiojimo metodas tapo vis intensyvesnis, kol beveik visi Europos žydai, kurie nebuvo nužudyti, ėmė ilgėtis savo tėvynės ir nekantriai laukė progos ten vykti.

Kitas pranašystė, kuri labai tinka šiai temai, skamba taip: „Kaip aš gyvas, sako Viešpats Dievas, tikrai galinga ranka, ištiesta ranka ir išlieta rūstybė aš valdysiu jus: ir aš išvesiu jus iš tautų ir surinksiu jus iš šalių, kuriose esate išsibarstę, galinga ranka, ištiesta

ranka ir išlieta rūstybė. Ir aš jus atvesiu į tautų dykumą.“ Ezechielis 20:33-35

Nuo 1914 m. buvo daug „pykčio“ dėl izraelitų pastangų migruoti iš įvairių šalių, kuriose jie gyveno, ir susikurti naujus namus pažadėtoje žemėje. Kaip ir buvo pranašauta, netgi tie, kurie yra ten, yra „tautos dykumoje“ ta prasme, kad jie dalijasi su visais žemės žmonėmis šios chaotiškos žmonijos istorijos laikotarpio sielvartu ir netikrumu. Jie dar nerado taikos ir saugumo.

Išgelbėti nuo kardo

Ezechielio pranašystės 38 skyriuje apibūdinamos Izraelyje vyrausiančios sąlygos, kurios dar yra ateitis. Tauta apibūdinama kaip gyvenanti taikoje ir saugiai, arba pasitikėdama savimi, nes buvo „išgelbėta nuo kardo“ (8 eilutė). Šiandien Izraelis, kaip viena iš pasaulio tautų, didelę dalį savo dabartinės padėties pasiekė karo ir karinių konfliktų metu ir vis dar priklauso nuo savo karinės jėgos, kad užtikrintų saugumą šiame karo grėsmės kupiname pasaulyje.

Ezechielio pranašystė atskleidžia, kad tam tikru momentu po jų sugrįžimo į žemę agresyvi armija iš „šiaurės“, vadovaujama simbolinio personažo, vadinamo „Gogu“, iš Magogo žemės, surengs puolimą prieš izraelitus, kuris grasins jų sunaikinimu. Pranašystė atskleidžia, kad kai tai įvyks, Dievas įsikiš savo tautos vardu ir išgelbės juos nuo priešų. Šis išgelbėjimas bus toks ryškus ir akivaizdus, kad jo

vardas taps „žinomas daugelio tautų akyse“. Ezekielis 38:2,14-23

Šiuo Dievo apsaugos įrodymu izraelitai supras, kad jų sugrįžimas į jiems pažadėtą žemę buvo Dievo apvaizdos darbas. Viešpats pranašavo: „Taip aš padarysiu savo šventą vardą žinomą savo tautos Izraelio viduryje“ (Ezechielio 39:7). Nuo šio momento izraelitai kreipsis į savo Dievą, kad jis nurodytų jiems, kaip elgtis, o visas pasaulis sužinos, kad Dievas išgelbėjo savo tautą ir kad Mesijas valdo ją.

Naujasis karalius

Kai buvo nuverstas paskutinis Izraelio karalius Zedekijas, Viešpats tarė: „Nuimkite diademą ir karūną: nebus taip, kaip buvo: vargšai bus išaukštinti, o išaukštinti bus pažeminti. Aš ją nuversiu, nuversiu, nuversiu: Karūna nebus atkurta, kol neateis tas, kam ji teisėtai priklauso; jam aš ją atiduosiu“ (Ezechielio 21:25-27). Tas, „kam ji teisėtai priklauso“, yra Izraelio Mesijas, kuris po Zedekijo nuvertimo sės ant Dovydo sosto.

Izaijas pranašavo Mesijo gimimą ir jo išaukštinimą valdyti Izraelį ir pasaulį. „Mums gimė vaikas, mums duotas sūnus. Valdžia bus ant jo pečių. Jis bus vadinamas: Nuostabus Patarėjas, Galingasis Dievas, Amžinasis Tėvas, Taikos Kunigaikštis. Jo valdžia ir taika niekada nesibaigs. Jis valdys teisingai ir sąžiningai iš savo protėvio Dovydo sosto per amžius.

Dangaus kariuomenių Viešpaties aistringas pasiryžimas tai įgyvendins!“ Izaijo 9:6,7

Toliau pranašaudamas apie Mesiją, Izaijas rašė: „Karalius valdys teisingumu, o kunigaikščiai valdys teisingumu. Tada teisingumas apsigyvens dykumoje, o teisumas liks derlingame lauke. Teisingumo darbas bus taika, o teisingumo rezultatas – ramybė ir užtikrintumas amžinai. Mano tauta gyvens taikiose buveinėse, saugiose gyvenvietėse ir ramioje poilsio vietoje.“ Izaijo 32:1,16-18

Visas Izraelis

Mūsų supratimas apie ateities palaiminimus, kuriais džiaugsis Izraelis ir pasaulis, būtų toli gražu ne toks, kaip šlovinga tikrovė, aprašyta Šventajame Rašte, jeigu tie palaiminimai būtų skirti tik tiems, kurie gyvens tuo metu, kai Mesijas įtvirtins savo valdžią, arba tiems, kurie gimės nuo to laiko. Dievo pažadai buvo duoti visam Izraeliui, kiekvienai izraelitų kartai. Į šiuos pažadus įtrauktas Teodoras Herzlis, taip pat tūkstančiai jo bendraminčių sionistų, kurie tikėjosi ir sunkiai dirbo, kad Izraelis būtų atkurtas savo žemėje, nors dabar jie jau ilsisi mirties ramybėje.

Per visus šimtus varginančių išsibarsčiojimo metų buvo uolių, Dievą bijančių žydų, kurie troško ir meldėsi, kad Izraelis būtų išlaisvintas iš pagonių tautų vergijos. Jeruzalės Raudų siena yra ryškus priminimas apie neviltį, su kuria nelaimingi izraelitai kentė savo nusivylimus, laukdami kokių nors

įrodymų, kad jų Dievas vis dar juos myli ir tinkamu laiku juos išlaisvins. Tačiau ir jie dabar visi miega mirties miego.

Izraelio likimas, netgi prieš išsibarstymą, nebuvo visada laimingas. Buvo laikų, kai tauta mėgavosi tam tikru klestėjimu ir taika, bet buvo ir laikų, kai ji buvo išsekta karų ir priespaudos. Tačiau Dievo pažadai apie Mesijo palaiminimus buvo skirti ir jiems, tačiau jie mirė nematydami jokių įrodymų, kad jie išsipildytų.

Mozė savo laikų izraelitams sakė: „Viešpats, jūsų Dievas, iš jūsų brolių izraelitų iškels jums pranašą, panašų į mane. Jūs turite jo klausyti“ (Pakartoto Įstatymo 18:15). Tai dar vienas pažadas apie ateinantį Mesiją. Tačiau tie, kuriems jis buvo duotas, visi mirė. Tačiau šis ir kiti mesijiniai pažadai bus išpildyti jiems ir kiekvienai izraelitų kartai, nes jie bus prikeliami iš mirusiųjų.

Yra daug pažadais, kurie mus tuo užtikrina. Psalmininko užrašytoje maldoje Izraelio Dievui Mozė sakė: „Tu paverči žmones dulkes, sakydamas: „Grįžkite į dulkes, mirtingieji!“ (Psalmės 90:3). Viešpats pranašui Danieliui pasakė, kad tie, kurie „miega žemės dulkėse, pabus“ (Danielio 12:2). Visų izraelitų atgaivinimas į gyvenimą yra pažadėtas Ezechielio 16:55. Pažadas, kad vaikai bus pažadinti iš mirties, yra užrašytas Jeremijo 31:15-17.

Apie Mesijo karalystės laiką pranašas Izaijas rašė: „Todėl Viešpats, kuris išgelbėjo Abraomą, sako

Jokūbo palikuonims: Jokūbas nebesigėdys, jų veidai nebesiblyks. Kai jie pamatys tarp savęs savo vaikus, mano rankų darbą, jie švės mano vardą, pripažins Jokūbo Šventojo šventumą ir bijos Izraelio Dievo. Tie, kurie yra nepaklusnūs dvasia, įgys supratimą; tie, kurie skundžiasi, priims pamokymus.“ Izaijas 29:22-24

Kaip ir visi nupuolusios ir mirštančios rasės nariai, Jokūbo veidas išbalto dėl ligos ir senatvės, ir jis galiausiai mirė. Tačiau pagal Izaijo pranašystę jis bus atgaivintas ir matys savo „vaikus“ kiekvieną kartą, iki pat šių dienų. Tada jo veidas nebus „blyškus“, nes tai bus pažadėtas sveikatos ir amžino gyvenimo laikas, taip pat taika ir saugumas Jokūbui ir visiems izraelitams bei visai žmonijai.

Izraelio ateities kunigaikščiai

Jau cituotame pranašystėje apie Mesiją Izaijas pranašavo: „Karalius valdys teisumu, o kunigaikščiai teisingumu.“ (Izaijas 32:1). Psalmistas pranašavo, kad Izraelio „tėvai“ taps „kunigaikščiais visoje žemėje“ (Psalmės 45:16). Viešpats pranašavo: „Aš atstatysiu tavo teisėjus kaip iš pradžių ir tavo patarėjus kaip iš pradžių; tada tu būsi vadinama Teisingumo miestu, ištikimu miestu“ (Izaijas 1:26).

Šioje paskutinėje pranašystėje izraelitams primenama, kaip Dievas juos valdė įvairiais būdais. Pirmiausia, Mozės vadovaujami buvo jo padėjėjai, „patarėjai“. Po to buvo 450 metų laikotarpis, per kurį

juos valdė teisėjai. Po to atėjo karalių laikotarpis. Dovydas įkūrė savo vyriausybę Jeruzalėje, kuri buvo laikoma jų sostine. Mesianistinėje vyriausybėje bus patarėjų ir teisėjų atitikmenys, kurie atstovaus karaliui – Mesijui. Kartu jie nuo šiol bus Izraelio „teisumo miestas, ištikimas miestas“.

Tie, kurie tarnaus kaip Izraelio „kunigaikščiai“, atstovaujantys Mesijui, bus senovės ištikimieji iš kiekvienos kartos, kurie pasirodė esą verti šio didžio pasitikėjimo, kuris bus jiems suteiktas. Tarp jų, žinoma, išsiskirs buvę teisieji lyderiai ir pranašai – jų „tėvai“. Jie bus ypač tinkami atstovauti Mesijui! Buvo didis įstatymų leidėjas Mozė, kuris paaukojo savo gyvybę tarnaudamas savo tautai. Buvo ir Danielius, kuris, kaip hebrajų belaisvis Babilone, tarnavo ministru pirmininku.

Paskutiniame pranešime Danieliui Viešpats pasakė: „Tu eik savo keliu iki galo. Tu ilsėsis, o tada, dienų pabaigoje, vėl prisikelsi, kad gautum tau skirtą paveldėjimą“ (Danieliaus 12:13). Čia minimas „dienų pabaiga“ reiškia ilgą Dievo tautos persekiojimo laikotarpį. Pažadas yra toks, kad Danielius bus atgaivintas ir tada užims savo vietą, neabejotinai kaip vienas iš Izraelio kunigaikščių Mesijo vyriausybėje.

Psalmistas pranašavo: „Dievas viešpatauja pagonims [tautos]: Dievas sėdi savo šventumo soste. Susirinko tautos kunigaikščiai, netgi Abraomo Dievo tauta, nes žemės skydai priklauso Dievui: jis yra labai išaukštintas“ (Psalmių 47:8, 9). Toliau skaitome apie

„skydus“ arba tautos apsaugą Mesijo karalystėje: „Jie nepadarys žalos ir nesunaikins visoje mano šventojoje kalnoje [karalystėje], nes žemė bus pilna Viešpaties pažinimo, kaip vandenys dengia jūrą.“ Izaijas 11:9

„Tą dieną“, tęsia Izaijas, „Dovydo sosto paveldėtojas bus išgelbėjimo vėliava visam pasauliui. Tautos susirinks prie jo, ir jo poilsio vieta bus šlovinga. Tą dieną Viešpats antrą kartą ištis savo ranką, kad sugrąžintų savo tautos likučius – tuos, kurie liko Asirijoje, Egipte, Patrose, Kuše, Elame, Šinare, Hamate ir jūros salose. Jis iškels vėliavą tarp tautų ir surinks Izraelio tremtinius. Jis surinks išsibarsčiusį Judo tautą iš žemės pakraščių. Izaijo 11:10-12

Izraelitų, dabar susirinkusių Dievo jiems pažadėtoje žemėje, skaičius yra tik nedidelė dalis iš visų, kuriuos Viešpats galiausiai atkurs. Iš tiesų, Raštai atskleidžia, kad Mesijo valdymas truks tūkstantį metų. Kaip matėme, per tą laiką netgi tie, kurie dabar yra mirties nelaisvėje, bus atgaivinti, tiek izraelitai, tiek pagonys. Izraelio ir pasaulio ateitis tikrai yra šlovinga – tokia pat šviesi kaip Dievo pažadai!

Naujojo Testamento patvirtinimas

Jėzaus pasekėjams Naujasis Testamentas yra Senojo Testamento, kurio pirmosios penkios knygos yra žydų Tora, paaiškinimas ir patvirtinimas. Naujasis Testamentas pristato Jėzų kaip pažadėtąjį Mesiją,

kuris turėjo sėdėti Dovydo soste (Lk 1, 31–33). Nors Jėzus mirė kaip pasaulio Atpirkėjas, jis buvo prikeltas iš mirusiųjų dieviškąja jėga, taip patvirtindamas mūsų tikėjimą visais Dievo pažadais atgaivinti mirusiuosius. Apaštalų darbai 17:31

Kiekvienam žydui svarbiausias yra Dievo pažadas Abraomui, kad per jo palikuonis bus palaimintos „visos žemės giminės“ (Pradžios 12:3; 22:15-18). Naujajame Testamente Jėzus pateikiamas kaip šis pažadėtas palaiminimo „palikuonis“. Paulius rašė: „Pažadas buvo duotas Abraomui ir jo palikuonims. Jis nesako: „palikuonims“, kaip daugeliui, bet kaip vienam: „tavo palikuoniui“, kuris yra Kristus.“ Galatams 3:16

Naujajame Testamente paaiškinama, kad Jėzus, savo mirtimi atpirkęs pasaulį, ne tik prisikėlė iš mirusiųjų, bet ir buvo išaukštintas į aukštesnį nei žmogiškąjį gyvenimo lygį, todėl dabar, kaip angelai ir kaip didis visatos Kūrėjas, jis yra nematomas žmogaus akims. Taigi jis bus galingas, bet nematomas pasaulio valdovas. Kolosiečiams 1:15; 1 Timotiejui 1:17

Rašydamas Kristaus mokiniams, Paulius sakė: „Visi, kurie esate pakrikštyti Kristuje, apsirengėte Kristumi. Nėra nei žydo, nei graiko, nėra nei vergo, nei laisvojo, nėra nei vyro, nei moters, nes jūs visi esate viena Kristuje Jėzuje. O jei esate Kristaus, tai esate Abraomo palikuonys ir paveldėtojai pagal pažadą.“ Galatams 3:27-29

Tai tiesiog reiškia, kad tikri, pasiaukojantys Jėzaus pasekėjai bus apdovanoti privilegija dalytis jo dvasine karalyste ir kartu su juo dalyvauti visų žemės šeimų palaiminimo darbe, kaip buvo pažadėta Abraomui. Hebrajams 3:1-6 apaštalas Paulius paaiškina, kad kaip Mozė buvo ištikimas savo „namams“, taip ir Jėzus yra ištikimas kitiems „namams“, o tie, kurie yra Jėzaus namuose, yra „dangiškojo pašaukimo“ dalininkai, tai reiškia, kad jie turi būti nematomo Dievo valdymo namų dalis.

Hebrajų 11 skyriuje apaštalas Paulius atkreipia dar didesnę dėmesį į abi grupes. Jis paminėja daugelį senovės ištikimųjų ir apibūdina kai kurias jų patirtas sunkumus, kad būtų verti „geresnio prisikėlimo“ (35 eilutė). Prie to jis priduria, kad „be mūsų [dvasinio namo] jie netaptų tobuli“ (40 eilutė). Taigi, nors senovės ištikimi Dievo tarnai pirmiausia įrodė savo atsidavimą ir vertumą tarnauti Mesijo karalystėje, jie turi laukti mirties miegoje, kol bus užbaigtas dvasinis Abraomo „palikuonis“, prieš pakylant į tobulą gyvenimą ir pradedant savo darbą kaip „visos žemės kunigaikščiai“.

Žemės „palikuonys“ daugiausia sudaryti iš Abraomo natūralių palikuonių, o dvasiniai palikuonys bus sudaryti iš žydų ir pagonių. Iš tiesų, ši galimybė pirmiausia buvo suteikta tik Izraelio tautai, o po to, kai jie atmetė Jėzų, ji buvo išplėsta ir kitiems.

Pagrindinis reikalavimas tiems, kurie tarnaus bet kokiose pareigose Mesijo karalystėje, yra širdies

atsidavimas Viešpačiui, ištikimybė dieviškiems teisumo principams, už kuriuos jie būtų pasirengę mirti, jei būtų to paprašyti. Tai buvo būdinga visiems senovės didvyriams. Tai buvo tiesa Jėzaus atžvilgiu, ir tai yra tiesa visų jo ištikimų pasekėjų atžvilgiu.

Karalystės įkūrimas

Mes galime aiškiai suprasti Biblijos mokymus tik apmąstydami ir tikėdami jos daugybe pažadų dėl mirusiųjų prisikėlimo. Jei mūsų tikėjimas gali remtis šiais pažadais ir jais tikėti, tada Biblija turi mums užtikrinimo ir paguodos žinią. Tai ypač pasakytina apie jos pranašystes, susijusias su Mesijo karalystės įkūrimu ir darbu.

Kad karalystė taptų realybe, pirmiausia buvo būtina, kad Jėzus prisikeltų iš mirusiųjų, nes jis turi būti aukščiausiasis tos karalystės valdovas. Tada, kaip atskleidžia Naujasis Testamentas, tie, kurie turi dalytis su juo dvasine karalystės dalimi, taip pat turi prisikelti iš mirusiųjų. Kiekvienoje kartoje nuo Jėzaus laikų iki dabar kai kurie įrodė esą verti tokio didžio garbės. Apie šią grupę skaitome: „Palaimintas ir šventas tas, kuris turi dalį pirmojoje prisikėlime: ... jie bus Dievo ir Kristaus kunigai ir karaliaus su juo tūkstantį metų.“ Apreiškimo 20:6

Tada, kaip jau minėjome, senovės verti, kurie bus dieviškojo Kristaus žmogiškieji atstovai, taip pat turės būti prikeliami iš mirusiųjų. Jėzus apie juos liudijo: „Aš jums sakau, kad daugelis ateis iš rytų ir vakarų ir

sėdės su Abraomu, Izaoku ir Jokūbu dangaus karalystėje“ (Mato 8:11). Luko pasakojimas apie tai priduria „visi pranašai“ ir paaiškina, kad žmonės ateis iš šiaurės, pietų, rytų ir vakarų ir sėdės prieš juos kaip savo mokytojus „Dievo karalystėje“. Luko 13:28,29

Karalystės veikimas

Taip bus Mesijo karalystės, kurioje jis bus dieviškai paskirtas valdovas – karalius, tvarka. Izraelitų karta, susirinkusi į savo žemę ir gyvenanti tuo metu, kai įvyks didis dieviškos intervencijos stebuklas jų apsaugai, bus pirmoji, kuri gaus galimybę gauti palaiminimą pagal šią Mesijo karalystės tvarką. Tie, kurie parodys lojalumą naujai valdžiai, bendradarbiaus, kad jos palaiminimai būtų išplėsti, rodydami paklusnumo pavyzdį.

Apie tai pranašaujama taip: „Taip bus, kad kaip jūs buvote prakeikimas tarp pagonių, o Judo namai ir Izraelio namai Izraelio namai, taip aš jus išgelbėsiu, ir jūs būsite palaiminimas: nebijokite, bet tegul jūsų rankos būna stiprios. Taip sako Visagalis Viešpats: kaip aš buvau nusprendęs užtraukti jums nelaimę ir neparodžiau gailesčio, kai jūsų protėviai mane supykde, taip dabar aš nusprendžiau vėl daryti gera Jeruzalei ir Judui. Nebijokite. Štai ką turite daryti: kalbėkite vieni kitiems tiesą ir teisingai bei sąžiningai teiskite savo teismuose; nesukurkite piktybinių planų vieni prieš kitus ir nemėginkite melagingai prisiekti. Aš visa tai nekenčiu, sako Viešpats. Zacharijas 8:13-17

Dieviški teisumo principai, išdėstyti čia, kurių izraelitai turės laikytis ir paklusti, kad gautų Mesijo palaiminimus, taip pat turės būti laikomasi visų tautų žmonių, kad ir jie galėtų gauti karalystės palaiminimus. Tie, kurie tai darys, bus palaiminti ir taip pat turės privilegiją bendradarbiauti tame didžiuliame palaiminimų projekte, kuris galiausiai bus išplėstas, kad apimtų „visas žemės šeimas“.

Dievo atvaizdas

Kitas brangus karalystės pažadas skamba taip: „Ateina dienos, sako Viešpats, kai Aš sudarysiu naują sandorą su Izraelio tauta ir su Judo tauta. Ji nebus tokia, kaip sandora, kurią sudariau su jų protėviais, kai paėmiau juos už rankos, kad išvestų iš Egipto, nes jie sulaužė mano sandorą, nors Aš buvau jų vyras, sako Viešpats. Tai yra sandora, kurią sudarysiu su Izraelio tauta po to laiko, skelbia Viešpats. Aš įdėsiu savo įstatymą į jų protus ir įrašysiu jį į jų širdis. Aš būsiu jų Dievas, o jie bus mano tauta. Jie nebe mokys savo kaimynų ir nebesakys vieni kitiems: „Pažinkite Viešpatį“, nes jie visi pažins mane, nuo mažiausio iki didžiausio, skelbia Viešpats. Aš atleisiu jų nedorybes ir nebeprisiminsiu jų nuodėmių. Jeremijo 31:31-34

Svarbiausias šio pranašavimo elementas yra pažadas, kad Dievas įdės savo įstatymą į savo tautos protus ir įrašys jį į jų širdis. Mes tikime, kad tai apibūdina žmogaus, sukurtą pagal Dievo atvaizdą, būklę. Būtent toks buvo Adomas, kai buvo sukurtas, ir Dievo pažadas yra toks, kad per Mesijo karalystės

tarpininkus žmogus bus atkurtas į šią tobulumo ir bendrystės su Dievu būseną.

Kai žmogus buvo sukurtas, jam buvo suteikta valdžia žemėje (Pradžios 1:27,28). Ši valdžia taip pat bus atkurta. Jėzus mus tuo užtikrino vienoje iš savo parabolėse. Jis pavaizdavo, kaip visų tautų žmonės yra teisiami, vieni parodydami ožkų, kiti – avių savybes. Šioms avims bus pasakyta: „Ateikite, mano Tėvo palaimintieji, paveldėkite karalystę, paruoštą jums nuo pasaulio sutvėrimo.“ (Mato 25:34

). Šios parabolės tyrimas rodo, kad savybė, būtina norint paveldėti žmogui duotą pirminę valdžią, bus nesavanaudiškas susidomėjimas kitais. Savanaudiškumas buvo pražūtinga rykštė žmonijai per visus nuopuolio amžius. Mesijo karalystės tvarkoje savanaudiškumą pakeis meilė. Tada visos žmonijos gyvenimo taisyklė bus pripažinta ir priimta visa Dievo senovės Izraeliui per Mozę duotos Įstatymo prasmė. Mozė suteikė šiam įstatymui tikrąją prasmę, sakydamas: „Mylėk Viešpatį, savo Dievą, visa savo širdimi, visa savo siela ir visomis savo jėgomis“ ir „Mylėk savo artimą kaip save patį“. Pakartoto Įstatymo 6:5; Kunigų 19:18

. Kai toks teisumo standartas bus pagrindinis principas visų žmonių gyvenime, kai jie bus išgelbėti nuo pirminės nuodėmės ir atkurta jų gyvenimo tobulumas, kokia šlovinga bus ši žemė! Pagal Dievo standartus, tiems, kurie atsisakys paklusti ir bendradarbiauti, gavę pakankamai laiko teigiamai

reaguoti į karalystės susitarimus, nebus leista gyventi, nes mirtis liks bausme už sąmoningą nuodėmę. Tai reiškia, kad niekas nesugadins atkurtojo žmonijos laimės. Apaštalų darbai 3:22,23

Nors daugelis nuostabių Mesijo karalystės pažadų pirmiausia yra duoti izraelitams, Biblija mus užtikrina, kad jie taip pat išsipildys visų tautų žmonėms, nes Izraelis buvo Dievo panaudotas kaip pasaulio prototipas. Izraelitai, susirinkę savo pažadėtoje žemėje, turės pirmąją galimybę mėgautis palaiminimais, bet visa žmonija yra įtraukta į mūsų Dievo gailestingumą ir meilę.

Visko atstatymas

Visi Dievo pranašai išraiškingai prognozavo palaiminimus, kurie ateis tiek žydams, tiek pagonims per Mesijo karalystės tarpininkus. Naujajame Testamente apaštalas Petras apibūdina laikotarpį, kai šios pranašystės išsipildys, kaip „visų dalykų atstatymo laiką“, kuris, kaip jis priduria, „Dievas kalbėjo per visų savo šventųjų pranašų lūpas nuo pasaulio pradžios“. Apaštalų darbai 3:20,21

Kai Petras taip apibendrina vieningą pranašišką liudijimą apie Mesijo karalystės palaiminimus, jis kreipėsi į žydų auditoriją, todėl pridūrė: „Jūs esate pranašų ir sandoros, kurią Dievas sudarė su jūsų tėvais, sakydamas Abraomui: „Tavo palikuonimis bus palaimintos visos žemės giminės“, vaikai.“ Apaštalų darbai 3:25

Čia Petras paaiškina, kad Dievo pažadas Abraomui palaiminti visas žemės šeimas turi būti išpildytas visų dalykų „atstatymu“. Mes žinome, kad Dievas patvirtino savo pažadą tėvui Abraomui savo priesaika, o Petras mums sako, kad Jis taip pat patvirtino jį visų savo šventųjų pranašų liudijimu.

Atstatymas reiškia grąžinimą į ankstesnę būklę, o svarbiausia, kas turi būti grąžinta žmonėms, yra gyvenimas. Kadangi mūsų pirmieji tėvai pažeidė dieviškąjį įstatymą, jie prarado privilegiją gyventi amžinai, o jų vaikai gimė netobuli ir mirtingi. Nuodėmė ir mirtis nuo tada ir toliau viešpatauja žemėje, sukeldamos neišsakomą skausmą ir kančias visų tautų žmonėms.

Pranašas Dovydas rašė apie šį ilgą žmonių kančių laikotarpį, apibūdindamas jį kaip naktį, kupiną ašarų. Tačiau, kaip Dievo pranašas, Dovydas pridėjo gerąją naujieną, kad „ryte ateina džiaugsmas“. (Psalmių 30:5). Kitaip tariant, nuodėmės ir mirties rykštė nebus amžina.

Izaijas, kitas Dievo šventasis pranašas, apibūdino ateities „atstatymo laikus“ kaip dieną, kai pasaulio gyventojai nebesakys, kad yra sergantys. (Izaijas 33:24). Izaijas taip pat rašė, kad tada akliems bus atvertos akys, o kurtiesiems – ausys. (Izaijas 35:5). Be to, jis rašė, kad žmonės statys namus ir juose gyvens, sodins vynuogynus ir valgys jų vaisius. Izaijas 65:21,22

Iš tiesų, Izraelio ir pasaulio ateitis yra šviesi. Žemė bus pripildyta Viešpaties šlovės. (Habakukas 2:14). Nebebus karų, nei karo baimės. Visi bus ekonomiškai ir kultūriškai saugūs, kaip simbolizuoja pranašystė, kad kiekvienas gyvens po savo vynmedžiu ir figmedžiu. Michėjo 4:1-4

Galutinis ir šlovingas to pasaulinės vyriausybės valdymo rezultatas bus taika tarp Dievo ir žmogaus, taip pat tarp žmonių, kai visi žmonės gerbs ir laikysis teisingų Kūrėjo įstatymų. Pranašas Dovydas tai išraiškingai pranašavo. Cituojame:

„Tiesa išauga iš žemės, o teisumas šypsosi iš dangaus. Taip, Viešpats išlieja savo palaiminimus. Mūsų žemė duos gausų derlių. Teisumas eina priešais jį kaip heroldas, ruošdamas kelią jo žingsniams.“ Psalmių 85:11-13